

Autor románu *Rej nočních můr*

Bacha na toho,
kdo zdrhnul...

J. H. MARKERT

SLADKÉ SNY

přeložila Jana Zatloukalová

SLADKÉ SNY

Copyright © 2024 by James Markert

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Zatloukalová, 2026

Cover © Zhivko P. Petrov, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7202-5 (pdf)

J. H. MARKERT

SLADKÉ SNY

přeložila Jana Zatloukalová

FÖBÖS

Pro Tima Burkeho,
mého věrného čtenáře, kouče i mentora,
a především dobrého přítele.
Tohle je jen a jen pro tebe.

„Můj Bože, ach můj Bože, zachraň mě před tím, co nevidím. Zachraň mě před očima v temnotách. Ochraňuj mě, dobrý Bože, před nimi...“

– Modlitba neznámého autora

PŘEDTÍM

Chlapec vybarvoval tak usilovně, až se mu zlomila pastelka.

U černé barvy nic neobvyklého.

Stíny kolem těch očí byly tak výrazné, že jejich bezednou temnotu mohlo vystihnout opravdu jen to, když na pastelku pořádně zatlačil.

Vsedě na dřevěné podlaze si z kyblíku za sebou vytáhl další černou pastelku a pokračoval ve vybarvování. Teď už čmáral skoro zběsile, jako by s tím spěchal – zaslechl totiž, že matka jde nahoru.

Udělal něco špatného, takže se zlobila.

A když se zlobí, je zlá. Nemohl si ale vzpomenout, co provedl tentokrát.

„Noahu,“ ozval se ze schodiště skrz zavřené dveře jeho pokoje matčin pronikavý hlas. „Noahu Nicholsi!“

Schody pod jejími kroky vrzaly.

Srdce se mu málem zastavilo, ale pak se rozbušilo tak divoce, že mu málem vyskočilo z hrudi.

Představil si její bavněnou sukni sahající ke kolenům, která při každém pohybu šustí jako nějaký těžký a silný závěs, a její ohromné nohy napěchované do těžkých bot.

Zatlačil pastelkou na obrázek ještě silněji.

Potřebuje, aby to bylo temnější.

A musí to udělat správně.

Matčin hlas se přibližoval ke dveřím: „Noahu, jdu za tebou nahoru. Někdo nám tu zlobí!“

Představil si, jak se schody pod matčinou vahou rozpadají na třísky a ona se propadá do temnoty. Prašnou šachtou se řítí dolů do sklepa, kde číhají spící pavouci, hadi, švábi a podobná havěť. Noří se do hlíny plné červů a dinosaurích kostí, prorostlou spleti kořenů. Představoval si, jak tam dole umírá.

Rozpadá se na prach.

Na drobná zrnka prachu.

Dál tlačil na pastelku, až ji zase zlomil. Odhodil ji stranou k ostatním, spokojený, že stihl dokončit obrázek včas. A pořádně.

„Noahu!“ Matka už stála za dveřmi.

Co jen to provedl?

Opatrně z kresby odfoukl jemné zbytečky černé tuhy, které se rozptýlily mezi prachové částičky vznášející se proti oknu prozářenému sluncem. Zanedlouho se lehounké černé úlomky snesly na sešlapaná prkna a splynuly tam s nespočtem dalších barevných skvrnek, díky nimž stará dřevěná podlaha připomínala pestrobarevnou paletu. Jako by tam předtím rozfoukal duhu, která se rozpadla na miliardy nepatrných kousíčků a usadila se mu v pokoji.

Klika u dveří zarachotila.

„Noahu, okamžitě otevři! Okamžitě!“

Neměl dovoleno zamykat dveře. Odpřísáhla mu, že jestli se příště zamkne, otec vytáhne pásek, ten, co má v každé dírce kuličku zaschlého lepidla.

Že by je zamknul, si však nepamatoval.

Sklopil zrak k vybarvenému obrázku a vyděsil se.

V pravém dolním rohu se skvěl podpis vyvedený červenou pastelkou – Dean.

Klika u dveří se otrásala, jako by se měla každou chvíli vylomit. „Chceš snad do archy, Noahu? Opravdu to chceš?“ Snažil se nedívat se na dveře skříně v rohu pokoje. Byla to malá hobití dvířka, která však nyní dosahovala obrovských rozměrů a černala se jako bezedný tunel.

Nad nimi se skvěla pečlivě vykreslená slova.

„Hlavně ne do archy,“ zašeptal si pro sebe.

Postavil se, ale podlamovala se mu kolena. Začal se pomalu šourat ke stěně a nespouštěl z ní oči. Visely na ní jeho kresby, které tam sám připevnil – byly to nejrůznější podoby očí a byly jich desítky. Vytvořil je poté, co se vrátil z toho děsivého domu.

Matka lomcovala dveřmi a křičela cosi o arše a potopě světa.

„NOAHU!“

Z plastové misky na podlaze si vzal připínáčky a připevnil obrázek na zeď k ostatním. Všechny pohromadě vypadaly jako obrovská koláž a byly podepsány jmény, která neznal.

Pohřešovaní teenageři z Twisted Tree nalezeni

Měsíční pátrání po ztracených chlapcích vyústilo v tragédii

Včera odpoledne, krátce po čtvrté hodině, dospělo pátrání po dvou pohřešovaných mladých mužích, Grishamu Grahamovi a Jeremym Shakesovi – maturantech střední školy ve Twisted Tree a nadějných hráčích tamějšího fotbalového týmu – ke smutnému a zároveň velmi znepokojujícímu závěru. Poté co byl na schodech policejní služebny ve Twisted Tree zanechán anonymní vzkaz s popisem místa, kde se mají těla pohřešovaných nacházet, byly mrtvoly obou chlapců nalezeny zahraibané v zemi asi dvacet metrů od opuštěného sídla zvaného Krkavčí hrad. Mezi mládeží jde o velmi oblíbené místo pro plnění stezek odvahy a vůbec nejrůznějších výzev v podobném duchu, nacházející se jen co by kamenem dohodil od slavných pokroucených stromů, které daly městu jméno. Oba mladí muži měli na hlavě podobná zranění – smrtelné rány způsobené tupým předmětem, s největší pravděpodobností kládí vem. Vzhledem k tomu, že se před čtyřmi týdny první zprávy o zmizení obou mladíků objevily současně se zatčením Jeffa Pritcharda, příslušné orgány nyní vyšetřují podezření, zda mezi oběma případy neexistuje souvislost, a to i z toho důvodu, že Krkavčí hrad, kde byli hoši naposledy spatřeni, je od Pritchardova „domu hrůzy“ vzdálen pouze necelé dva kilometry přes les. Grisham i Jeremy před sebou měli slibnou vysokoškolskou kariéru...

KAPITOLA 1

Na verandě se svítilo.

Bylo za deset minut devět a její dcera, která chodila do čtvrté třídy, byla ještě vzhůru. Proti oknu obývacího pokoje se rýsovala její drobná silueta, která zmizela hned, jakmile přibrzdili u obrubníku a zastavili. O přední sklo se rozplácly čtyři macaté kapky a pak se spustil vytrvalý déšť.

Tess Claibornová se na okamžik zarazila, než vystoupila ze sedanu bez poznávací značky, který patřil jejímu partákovi a brumlal na volnoběh.

„Seš v pohodě?“ Danny Gomes bubnoval palci obou rukou na volant, což ji, jak dobře věděl, přivádělo k šílenství – ne snad proto, že to dělal, ale protože absolutně neměl smysl pro rytmus. Naprosto žádný. Ani náznak toho, že by šlo o nějakou konkrétní melodii. Někomu jako Tess, která už se narodila s utkvělou potřebou přicházet věcem na kloub, to jeho bubnování znělo asi tak příjemně jako zvuk nehtů škrábajících po tabuli. Ale copak teď tady může začít remcat? Vybila se jí baterka v autě a neměla čas se v tom pohrabat, takže byla vděčná za odvoz.

„Jo, jsem v pohodě,“ odpověděla a znovu se přes rameno zadívala na okno, které už zelo prázdnotou. Popravdě řečeno nebyla zrovna ve stavu, aby stanula tváří v tvář své dceři, a pranic se jí nelíbilo, jak uboze se cítí. Pokud to nebylo zřejmé před rozchodem s Justinem, bylo to nad slunce jasné teď – *oblíbený* rodič je vždy ten vykopnutý a ona měla plné ruce práce s tím, aby se s novou situací vypořádala.

A jelikož byl Danny nejlepším kámošem jejího manžela, měl Justina v oblibě i on. Tess na něj po očku pohlédla.

Přestal bubnovat.

Na čelním skle auta se dešťové kapičky slévaly do klikatících se pramínek. Urovnala si bílou halenku a prsty se dotkla koženého pouzdra se svou devítkou, které měla zavěšené na ramenním popruhu. „Prosím tě, můžeš laskavě zapnout stěrače?“

Poslechl ji. Voda ze skla rázem zmizela. „Lepší?“

Přikývla. „Zítra si promluví s právníkem.“

„Cože? Tess, to jako fakt?“

„Jo, Danny, *fakt*. Máš s tím nějaký problém?“

„Ne, já jen... do prkýnka, já nevím. Možná. Jen mi to přijde moc rychlý, chápeš? A co takhle zkusit manželskou poradnu? Eliza ti dala číslo, ne?“

„A co si takhle hledět svého?“

Danny si poposedl, aby se k ní mohl otočit. Košili měl už z dřívějšíka umazanou práškem od zbytků pražené kukuřice, hlavně na bříše, kam si s oblibou otíral ruce pokaždé, když si k jídlu doprával cokoliv drolivého. „A co když jsou vaše věci i naše a naše zase i vaše? Říkáme si snad všechno, ne? Čtyři jezdci Apokalypsy a všechny ty sračky okolo, copak si to nepamatuješ?“

„Dělali jsme si srandu,“ prohlásila Tess a vzpomněla si na onu noc, kdy se všichni čtyři opili u táboráku a svorně blábolili něco na ten způsob. Justin tenkrát dokonce navrhl, že by to měli stvrdit vlastní krví jako nějakí pubertáci, Tess zmačkala obal od lízátká Dum-Dum, které si namočila do vodky s tonikem, s mlasknutím ho strčila do pusy a nazvala Justina idiotem, protože takhle to mezi nimi prostě chodilo.

Jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet. Dvě nerozlučné dvojky, pořád spolu.

A teď to šlo všechno kvůli jejímu manželovi do kopru.

Do hajzlu s tebou, Justine!

Odvrátila zrak od partáka a zahleděla se zpátky k domu, k tomu prázdnému oknu.

Nedokázala by říct, na koho je Danny víc naštvaný – jestli na Justina, protože ji podvedl, nebo na ni, protože ho vyhodila. Na což tedy měla plné právo. To ostatně připouštěla i Dannyho manželka Eliza, sociální pracovnice, která si v tom všem shonu dokázala najít dostatek času na to, aby kromě Dannyho řádně vychovávala i jejich pět dětí. Nebo byl Danny nakrknutý tak nějak všeobecně, protože se z bortil jejich společný svět.

Ti dva spolu působili jako detektivové na policejním oddělení v Missoule a ticho, které mezi nimi poslední dobou přetrvávalo, jim poněkud znesnadňovalo práci. Partákovy zvyky se stávaly stále otravnějšími, což jen podtrhovalo skutečnost, že byl Danny zabedněnec, který se nechává vláčet svými pohnutkami a často jedná na vlastní pěst, zatímco ona si za všech okolností zachovávala chladnou hlavu.

Na východě zaburácel hrom a pak jeho dunění zvolna utichalo. Tess zneklidněla. Tep se jí zrychlil.

Blížila se bouřka.

Bouře přichází.

Danny se podrbal v prořídých hnědých vlasech a vydechl tak mocně, až splaskl jako čtverzubec, což dělal pokaždé, když na něco rezignoval.

„Budeš dneska večer v pohodě, že jo?“

Tess přikývla. „Jasně.“ Její fobie z bouřek, problém z dospívání, kdy si ještě říkala Tessa, jeho problém opravdu nebyl.

„V kolik hodin to dneska v noci bude?“

„O půlnoci východního času.“

„Doufejme, že to tvému tátovi dodá trochu klidu.“

„Jo,“ přisvědčila a myslela na popravu, která se má za pár hodin uskutečnit na druhém konci země. „Doufejme.“ Otevřela dveře auta a zahleděla se do deště. „Uvidíme se ráno.“ Zabouchla je, vyhnula se Juliinu růžovému kolu, které leželo pohozené přímo uprostřed chodníku, a pospíšila si dovnitř.

Od chvíle, kdy před dvěma týdny vyhodila Justina, jí sousedé Tammy a Lincoln Bellingsovi pravidelně pomáhali s hlídáním. Oni sami už měli čtyři odrostlé děti, takže si čas s Julií

mohli náležitě užívat. Tess vstoupila do kuchyně a našla Tammy u dřezu, s rukama zabořenýma až po lokty do mydlin. Lincoln hrál s Julií u stolu dámu.

„A to se podívejme, kdopak nám to tu ještě nespí,“ zahlaholila Tess.

Julie po matce šlehla otráveným pohledem, který ji dokonale vystihoval už hezkých pár měsíců, zhruba od jejich devátých narozenin. A od Justinova odchodu se tvářila znechuceně pořád.

Lincoln táhl dámou. „To je moje chyba. Přemluvila mě ještě na jednu hru.“ Přesunul dámu a posbíral kameny, které přeskočil. Julie se zamračila, zkoumavě se zadívala na šachovnici, jako by se divila, že takový tah nedokázala předvídat. „Nabil jsem ti baterku v autě,“ pokračoval.

„To jsi nemusel, ale děkuju ti.“

„Sousedí si přece pomáhají, Tess.“ Vstal od stolu, rozčuchal Julii pískově světlé vlasy a podal své ženě pláštěnku.

Tess sledovala, jak Julie sklízí kameny ze šachovnice.

Tammy se dotkla Tessiny paže a ztišila hlas. „Vydrž to tu. A kdybys něco potřebovala, zavolej.“ Pak ztišila hlas ještě víc. „Dneska v noci se budu modlit za tvého otce.“

„Jsou na chatě,“ řekla Tess. „Potřebovali trochu klidu a soukromí.“

Vyprovodila sousedy ke dveřím a zamkla za nimi. Když se vrátila do kuchyně, Julie připravovala hrací pole na další hru.

„Dneska už ne, zlatíčko. Už máš po večerce. Zítra je škola.“

Julie prudce vyskočila od stolu, smýkla se šachovnicí tak, až spadla na podlahu a figurky se rozletěly okolo. „Táta by mě nechal.“ Vyběhla z místnosti.

Tess na ni zavolala, ale dcera mezitím doběhla do svého pokoje, kde za sebou hlasitě práskla dveřmi.

Venku zarachotil hrom a Tess se znovu rozbušilo srdce. Z kredence vyndala sklenici a nalila do ní na dva prsty Old Sama, přihodila led a usrkávala tak dlouho, dokud se jí v útrobách nerozlilo vlhého tepla a nezpomalilo jí tep. Pomyslela

si, že by měla nechat Julii, aby ráno uklidila šachovnici a posbírala figurky. Ustrkla další doušek bourbonu. Lehce karamelová chuť jí připomněla Twisted Tree, její rodné město v Kentucky, kde vyrůstala a pití bourbonu tam bylo životním stylem.

Rozhodla se, že ráno nechce čelit další hádce, a proto z dlaždiček na podlaze začala sbírat červené a černé kameny, hezky jeden po druhém.

Dokud venku znovu nezahřměl hrom. Tentokrát to místo dunivého zaburácení bylo spíš razantní zarachocení podobné hlasitému klapotu.

Tess leknutím nadskočila, rozrušeně odkopla zbývající figurky, které nestihla sebrat, a odešla z kuchyně s pomyšlením na to, jak vždycky musely být s Elizou za pedantky, zatímco jejich manželé si mohli hrát na kumpány a spiklence. Obě ženy své děti milovaly úplně stejně jako jejich muži, a přesto to pokaždé byli Justin a Danny, jimž se děti s nefalšovanou radostí vrhaly do náruče, když se vrátili z práce. Jakmile Justin překročil práh, odhodil v předsíni svůj kufřík (což bylo jeho symbolické gesto, že práci nechává venku, čehož ona nikdy nebyla schopna) a zůstal stát jako socha s rukama rozpřaženýma do stran. Tomuto postoji říkali pandí strom. Ať byla Julie v kterékoliv místnosti, přihnala se k němu jako vítr, skočila na něj a zůstala na něm viset. Někdy se mu přitiskla k hrudi, jako by ho objímala, jindy na něm přistála ze strany a přivinula se k němu z boku. Bez ohledu na to, z jakého úhlu se na něj vrhla, vždycky se k němu přimkla jako panda ke stromu. Pak tam takhle spolu zůstali stát bez hnutí, jako by se k sobě přilepili suchým zipem, dokud to jeden z nich nevydržel a nezačal se smát.

Tess došla ke dveřím Juliina pokoje a při té vzpomínce se nemohla ubránit pousmání, ačkoliv do smíchu jí v tu chvíli ani trochu nebylo. Lehounce strčila do dveří, pootevřela je a spatřila dceru na posteli, jak usilovně předstírá spánek a jednou rukou objímá svou novou panenku, kterou pojmenovala Dolly. Tess přivřela dveře a pokračovala do své ložnice, kde se snažila

nevnímat vůni Justinovy kolínské, kterou tam ráno z nostalgie rozprášila. Jak ubohé. Nějak to v ní všechno pořád přetrvávalo, jak už to vzpomínky dělávají. Hodila kabelku na podlahu, skopla z nohou lodičky na nízkém podpatku, sundala ze sebe kožené pouzdro a zamkla zbraň do prostřední zásuvky prádelníku. Svlékla se do kalhotek a podprsenky, různě se nakrucovala před zrcadlem a marnivě se prohlížela ze všech stran. Ve svých třiatřiceti měla stále vypracovanou atletickou postavu. Eliza si z ní dělala legraci, že jí zůstalo její bývalé tělo, zatímco Eliza po pěti dětech poněkud „vyrostla“ a zmohutněla. Získala výrazné křivky a přibrala na objemu, jak sama říkala. Dodávala k tomu, že Danny jakožto vzorný manžel se uvolil držet s ní basu a milosrdně přibíral taky. Žertovali, že Tess a Justin jsou stále fit, protože mají jen jedno dítě, a naznačovali, že už mají nejvyšší čas na další.

Nenápadně jim říkali, že mít jedno dítě je snadné, přestože tomu tak nebylo.

Tess se při těch řečech nuceně usmívala, ale v hloubi duše ji pokaždé zabořilo, když to zmínili. Nebylo to proto, že by snad už děti mít nemohla, ale spíš proto, že nechtěla, přičemž všichni čtyři věděli, že Justin si další dítě přeje už několik let.

Tess se odvrátila od zrcadla a udělala to, co dělávala vždycky, když se do ní vkrádal pocit viny. Začala vzpomínat na to, jak těžké to bylo s tím prvním. Obtížný porod. Problémy s kojením. Poporodní deprese, která ji sužovala téměř rok. Bezesné noci. Neustálý pláč miminka, které trápila kolika.

S Julií to bylo těžké už od narození.

Danny a Eliza ani s jedním ze svých pěti dětí nejspíš nic takového neprožili, a pokud ano, nikdy to nepřiznali.

Eliza je v tom prostě lepší. Mateřství zvládá s přehledem.

Tohle Tess přicházelo na mysl stále častěji, dokud Justina nevyhodila.

Před dvěma týdny na něj křičela, protože už se na něj nedokázala ani podívat. A teď si tu svoje hnědé vlasy dosahující

k ramenům vyčesává do drdolu a chystá se ulehnout ke spánku v jednom z Justinových triček, neboť starého psa novým kouskům nenaučíš.

Začínalo se jí po něm stýskat.

Děšť bubnoval do střechy a přetékal z okapů, které už potřebovaly vyčistit. Její snubní prsten ležel na prádelníku.

Co bude zítra?

Venku za oknem se zablesklo a znovu udeřil hrom, tentokrát ještě hlasitější. Dopila skleničku a zprudka ji postavila na prádelník, stále ještě rozmrzelá z toho, jak předtím Julie vystartovala z kuchyně.

Ale prostě už musela jít na kutě, protože zítra je škola.

Když je teď Justin pryč, začínala přemítat o tom, jak sama zvládne obě role – hodného i zlého policajta.

Dveře ložnice se s vrznutím otevřely.

Na prahu stála Julie, Dolly v jedné ruce a ošoupanou růžovou příkrývku v druhé. „Mami, první je blesk, nebo hrom?“

Její dětsky modré oči jí připomínaly Justina. Tátova malá holčička.

Do prdele s ním už!

A přitom po ní dcera evidentně zdělila i ty nejniternější strachy.

V tu chvíli vypadla elektřina. Tess se přinutila, aby na sobě nedala nic znát. „Mám jít pro svíčky?“

Julie přikývla. „A já vezmu papíry.“

Komora bez oken dokonale tlumila zvuk řádící bouřky.

Všude v domě zavládla tma, až na chvějivé světlo plamínek svíček – Justina před lety napadlo, že si od strachu z bouřky pomůžou uměním. Tehdy to byla jejich první společná bouřka a oni byli jen sami dva. Julie naklonila svou svíčku a na papír vedle ztuhlého cákance žlutého vosku ukápala další.

Zálibně se na něj dívala. „Vypadá to trochu jako kytka.“ Potom se zahleděla na matčin papír. Uprostřed něj se skvěla rudá kaňka s nepravidelně rozpitými okraji. „To je slon?“

„Myslím, že by to mohl být slon. Tohle vypadá jako chobot.“ Tess přidala další dvě kapky, aby vytvořila nohy, a pak ještě jednu na prodloužení chobotu.

Někdy místo kapání vosku kreslili obrázky. Něco jako hádání slov ve hře scrabble, ale podle obrázků. Samozřejmě to byl další Justinův nápad, který Julie milovala. Dneska v noci jen kapaly vosk, ale nahoře na jednom z papírů už byla kresbička z minulé bouřky – vánoční stromek a něco jako sušenky se znamínkem plus mezi nimi. *Vánoční cukroví*. Jednoduchá slovní hra, ale Tess měla raději vosk. Při kapání vosku nemusela přemýšlet.

Julie se nahnula dopředu a ukápala ze svíčky žlutou kapičku na místo, kde by se mohla nacházet hlava Tessina červeného slona. „Tady. A teď už se může koukat.“ Sfoukla svou svíčku a vsedě na podlaze se zády opřela o pohovku. Její vlasy se rozprostřely na polstrování jako vějíř divoce rostoucí trávy. Při slábnoucím zarachocení vzdalujícího se hromu zavřela oči. „Pamatuješ si, jak Danny zkoušel udělat pandí strom se všemi jejich pěti dětmi?“

„Jo, to si pamatuju,“ odpověděla Tess pohroužená do tmy. Pak se jí dcera zeptala: „Kdy se táta vrátí domů?“

Tess se v krku udělal knedlík. To by si snad raději povídala o bouři. „Nevím.“

Julie se už dál neptala a Tess se ulevilo.

Po pár minutách se ozvalo Juliino tiché pochрупování.

Tess se dívala, jak její dcera spí a jak se jí hubeňounký hrudníček zvedá a klesá se sotva zřetelným náznakem chrupnutí. Byla z toho celá naměkko.

Mrkla na telefon, předtím totiž zapomněla vypnout vibrace a před deseti minutami jí přišla zpráva. Od Justina.

Jak to zvládáš? Svíčky jsou na polici v kumbálu. Papíry taky. Promluvíme si?

Neodpověděla mu. Položila telefon displejem dolů zpátky na podlahu a v komoře se znovu o něco víc setmělo. Bylo deset hodin. Přemýšlela, jak se asi daří rodičům na chatě. V duchu viděla otce hovícího si v houpacím křesle se sklápěcím opěradlem, jak poslouchá rádio a čeká na zprávu, že *už se to stalo*.

O půlnoci v Kentucky.

Poprava.

KAPITOLA 2

„Oko za oko, zub za zub!“ křičela žena v tričku s nápisem, který brojil proti potratům, před kentuckou státní věznicí v Edyville, nad jejímž areálem visely těžké mraky tak nízko, až to vypadalo, že je potažen nachovou blánou jakéhosi obřího plodového vaku. „Zaslouží si smrt!“

Před několika hodinami byly na parkovišti bílou barvou vytyčeny pomyslné hranice a nyní protestující proti trestu smrti křičeli přes území nikoho směrem ke svým odpůrcům. Všichni účastníci drželi transparenty a je samotné se zase pokoušela udržet na uzdě pořádková policie.

AŤ SE PÁTER MLČOCH SMAŽÍ V PEKLE!

ZABÍJENÍ JE ZABÍJENÍ A NIČÍM HO NELZE OSPRAVEDLNIT

ZRUŠTE TREST SMRTI!

Zbývalo jen několik minut, než orgány státní moci odsouzenec usmrtí v elektrickém křesle, což kdysi býval nejrozšířenější způsob poprav ve Spojených státech. Za sedmnáct let, během nichž vyčerpал veškeré možnosti opravných prostředků a odvolání se proti rozsudku u všemožných soudů, Jeff Pritchard nepronesl jediného slova. Bývalý údržbář, vrátný a školník farní školy se celé roky před svými oběťmi vydával za kněze, aby vraždil ty, jež považoval za vyvrhele společnosti.

Nikdy nebyl knězem, a to ani v době svého zatčení ve Twisted Tree. Záběry, kdy má na sobě ukradené kněžské roucho, které se objevily ve všech zprávách i na internetu, se však hluboce vryly do povědomí veřejnosti, takže to všichni brali jako

fakt. Poté co bylo jasné, že odmítá vypovídat a vůbec cokoli říct a bude jen zarytě mlčet, ho noviny překřtily na Pátera Mlčocha.

V křoví v těsném sousedství věznice se tísnily zpravodajské štáby ze všech končin a důmyslnými manévry se snažily dostat co nejbliž ke vstupní bráně z tepaného kovu. Všude se míhaly blesky fotoaparátů. Někteří drželi svíčky. Příslušníci nejruznějších náboženských sekt se překřikovali, aby sdělili světu své názory na morální rozměr toho, co se mělo zanedlouho odehrát za zdmi věznice, jiní se zase rozčilovali kvůli tomu, že to tak dlouho trvá.

„Zrušte trest smrti!“ vykřikoval muž v obleku.

„Udělejte to pro naše děti!“ volala žena s dredy.

„Ať se Páter Mlčoch smaží v pekle!“

Všude se natáčelo o sto šest – na mobily, na kamery se stativem i na iPady, atmosféra houstla a ve vzduchu bylo cítit napětí předznamenávající výtržnosti.

Uvnitř vězeňských zdí byl uveden do chodu proces, jenž měl skončit popravou.

A vládlo tam naprosté ticho.

Ředitel věznice dohlížel na čtyři dozorce, kteří Jeffa Pritcharda eskortovali do popravčí komory v krajní cele bloku číslo tři.

Všechno šlo zatím podle plánu.

Za jedné sychravé noci v květnu roku 1911 se osmnáctiletý mladík jménem James Buckner zapsal do historie jako první odsouzenec popravený na elektrickém křesle ve státě Kentucky, a zatímco čekal na smrt, byl pokřtěn a jako znovuzrozený strávil své poslední hodiny čtením bible.

Jeff Pritchard se ovšem žádné ze zavedených zvyklostí neúčastnil. Odmítl kaplana i poslední jídlo. Spoluvězni z cely smrti se s ním před jeho dlouhou cestou šeptem loučili. Přikyvoval, ale nespouštěl zrak z černých dveří na konci chodby.

Popravčí komora, kde se nacházelo letité elektrické křeslo zvané *Stará prskavka*, byla chladně sterilní, protože se už nepoužívala více než třicet let, kdy stát koncem devadesátých let přešel na jiný způsob poprav – smrtící injekci místo elektrického křesla. Avšak nový guvernér Clinton Bullsworth byl důrazným zastáncem staré školy a svou předvolební kampaň postavil na tom, že Jeffa Pritcharda konečně doopravdy *usmaží*.

Bullsworth dobře věděl, že na smrtící injekce připadá nejvyšší míra zpackaných poprav, což s Jeffem Pritchardem rozhodně nechtěl riskovat. Pravdou, která se šířila i na virálním tiktokovém videu, ovšem bylo, že chtěl vidět, jak to toho chlapa seškvaří. Poprava elektrickým křeslem byla tedy zpátky ve hře, *Stará prskavka* byla znovu zprovozněna a čekal ji velkolepý comeback.

Z vedlejší místnosti skrz neprůstřelné sklo, které ji oddělovalo od popravčí komory, média v přímém přenosu zaznamenávala, jak dozorcí usazují Pritcharda do křesla. Po utažení prvního popruhu se ředitel věznice obrátil čelem ke sklu, z jehož druhé strany seděli kromě rodinných příslušníků obětí i vykonavatel poprav, dále Pritchardův právník Barrett Stevens, šerif, vězeňský doktor a kaplan. Jediní, kdo se popravu odmítli zúčastnit, byli detektivové, kteří Pritcharda téměř před dvaceti lety dopadli.

Pritchard se vyhýbal očnímu kontaktu s příbuznými, ale kývnutím pozdravil svého právníka a potom i guvernéra, který od skla o krok ucouvl. Dozorcí Pritchardovi připoutali paže, utáhli popruhy a připevnili mu elektrody na lýtka a zápěstí. Přes hrud' mu přetáhli mohutný kožený řemen a přes dlouhé vlasy mu na hlavu nasadili koženou kuklu vyztuženou drátěnou konstrukcí. Skrz otvory mu byly vidět jen rty a nos.

Ředitel věznice kývl a dozorcí opustili popravčí komoru, o něco rychleji, než měli nacvičeno.

„Jeffe Pritcharde, slyšíš mě?“

Pritchard přikývl.

„Byl jsi souzen porotou tobě rovných, jež tě vynesemím rozsudku odsoudila k popravě na elektrickém křesle. Pokud chceš před popravou pronést poslední slova, prosím – učiň tak nyní.“

Během dlouhých let strávených v cele smrti ten chlap sedící v elektrickém křesle nikdy neřekl jediného slova... řediteli, policii ani advokátům a právním zástupcům či reportérům. Odmítal mluvit s psychology, novináři i komentátory jakékoliv televizní či rozhlasové stanice, ať už šlo o CNN, nebo o Fox... dokonce se nechtěl bavit ani se slavnou moderátorkou publicistických pořadů Barbarou Waltersovou.

Teď však pohnul rty a cosi zašeptal. Ředitel věznice to nedokázal rozluštit, avšak dozorce stojící o něco blíž zbledl jako stěna.

Kruhový ciferník nástěnných hodin ukazoval půlnoc.

Ředitel věznice pokynul vykonavateli popravu a pak si stoupl vedle něj k boční stěně místnosti. Zasyčel první výboj o síle tisíc pět set voltů, a když proud zasáhl Pritchardovo tělo, nahlas to zapraskalo.

KAPITOLA 3

Po bouřce Tess sfoukla svíčky, otevřela dveře komory a zvedla Julii z koberce na podlaze.

Už byla skoro na chodbě, když Julie zamumlala: „... spát u tebe v posteli...“

Nebyla to otázka, spíš konstatování. Justin vždycky říkal, že děti v posteli jsou nejlepší antikoncepce, ale teď tu nebyl, a kromě toho se Tess necítila natolik v pohodě, aby chtěla spát sama.

Uložila Julii na Justinovu stranu a dívala se, jak ji znovu přemohl spánek. Už dřív si během dne umínila, že dnes večer nebude zapínat televizi. Totéž si předsevzali i její otec s matkou, a aby se vyhnuli mediální štvanici, uklidili se na chatu ve státním lese Lolo. Sice už by to nebylo tak zlé jako tehdy těsně po Pritchardově zatčení, ale asi tak před třemi týdny začali volat z místních médií s žádostmi o rozhovor a vyjádření. Otec jim zpočátku vycházel vstříc, ale pak mu to matka zatrhla a rozhodla, že odjedou z města.

Ovšem Tess silně pochybovala o tom, že její otec, bývalý detektiv, který za svou práci získal řadu ocenění a se svým parťákem Burtem Lobellem dopadl Jeffa Pritcharda, bude sedět jen tak s rukama v klíně a nečinně přihlížet. Určitě nešel spát a sleduje CNN.

Přesně to, o čem se dohodli, že *dělat nebudou*.

Však také její matka Betsy říkávala, že Tess má tu svou zabejčenost a tvrdohlavost bezpochyby po svém otci Lelandovi,

protože když si ti dva něco usmysleli, tak to také udělali. Tess si v kuchyni znovu nalila bourbon, přihodila do sklenky kostky ledu, pak se vrátila do ložnice a zapnula televizi.

Ve studiu CNN zrovna nějaká pohledná reportérka s mikrofonom hovořila s upraveným a dobře oblečeným mužem.

„... a konečně byla učiněna přítrž veškerým sporům, když byl Jeff Pritchard dnes v noci, krátce po půlnoci, popraven pomocí elektrického křesla v kentucké státní věznici v Eddyville. Jako jeden z nejzáhadnějších sériových vrahů vůbec...“

Vypnula televizi a odhodila ovladač na postel. Srdce jí bušilo jako splašené. *Jeff Pritchard. Páter Mlčoch.* Nezáleží na tom, jak se mu říkalo, protože teď už je mrtvý.

Ať ho pohřbí sebevíc hluboko, nebude to stačit.

Přemítala, jestli má zavolat tátovi. *Nech ho na pokoji. Je v pohodě.* Pravděpodobně teď stejně jako ona popíjí Old Sama. Nakonec to nevydržela a poslala mu esemesku:

Tak už je po všem. Jak se tam s mamkou máte?

Stiskla tlačítko ODESLAT a chvíli vyčkávala. Pochybovala, že jí odepiše – nebyl to žádný fanda textovek. Nosem se dotkla kousků ledu ve sklenici. Nasála karamelovou vůni s vanilkovým podtónem, což jí připomnělo domov, a usrkla si doušek bourbonu velký tak akorát, aby jím zaplašila všechny vzpomínky, které se znovu začínaly hlásit o slovo.

Hluboko zasuté vzpomínky na dobu jejího dospívání, které se Justin, mimo jiné i profesionální psycholog, po dobu jejich desetiletého manželství často snažil znovu *vykutat*. Měla hezké dětství, dokud se *to* nestalo. Justinovy otázky už jí ale unavovaly. Nebyla přece jeho pacientka! Byla jeho manželka. A po nějaké době měla pocit, že už není dobrá ani v tomhle.

Zazvonil telefon.

Usmála se, a když zvedala sluchátko, všimla si, že se jí trochu klepe ruka.

„Tati.“

„Drsná inspektorka a nesmlouvavá vyšetřovatelka stále říká svému staříkovi *tati*?“

Tess se na vteřinku odmlčela. „Konečně je tuhej.“

„Tuhej jako nikdo druhej,“ řekl.

„Jak ti je?“

„Chceš oficiální vyjádření?“

„Jasně.“

„Ulevilo se mi.“

„A jinak?“

„To samý.“

„Aspoň tohle jsi mi mohl napsat.“

„Ale to bych pak uprostřed černé noci neslyšel tvůj hlas, zlato.“

Nešlo si nevšimnout, že ten jeho se chvěje. Byť se její otec snažil sebevíc, dobrý herec rozhodně nebyl. Nikdy se neuměl přetvařovat a telefon dokázal jeho znepokojení zakrýt jen nepatrně.

Něco přede mnou tají.

„Máma už spí?“

„Napouští si vanu. Má svůj způsob relaxace.“ Ve sklenici mu zacinkal led, jak se napil. „A já zase svůj.“

Také si dala hlt, který jí tentokrát vklouzl do krku lehčeji než ty předchozí.

Když teď uslyšela zvuk ledu ve sklenici, uvědomila si, že otec zní opile. Ale kdo by mu to v tuto noc mohl mít za zlé? „Už se někdo ozval?“

Ticho. Další hlt. „Volal Burt. Krátce jsme si popovídali. Taky se schovává, přinejmenším dneska v noci.“

Tu noc, kdy byl Pritchard ve svém domě zadržen, veleli Burt a její otec policejnímu zátahu. Poté co se s rodinou přestěhovali do Montany, otec a Burt si ještě několik let pravidelně volali, ale později si telefonovali už jen příležitostně. V kontaktu ale zůstávali. Tess věděla, že otce hovor s bývalým partákem často rozesmutní, a teď zalitovala, že se na to ptala. Byla přesvědčena, že Burtovi ublížilo, když dal jeho dlouholetý parták asi měsíc po zatčení Jeffa Pritcharda znenadání výpověď.

Tehdy byla Tess pubertáčka, která se za každou cenu snaží udržet si své přátele, ale to nebyl hlavní problém. Rodiče jí řekli, že se kvůli přehnané pozornosti, které se jim ze všech stran dostávalo, budou stěhovat. Prý chtějí od toho cirkusu pryč, ačkoliv v době, kdy se na západ stěhovali, mediální štvárnice již trochu polevily. Sice ne úplně, ale znatelně. Novináři už je nepronásledovali a otec s Burtem se přestali objevovat v hlavních večerních zprávách. Její rodina se přesto rozhodla dát rodnému kraji vale a odstěhovat se z nevelkého lihovarnického městečka, které se tvářilo přívětivě, dokud ovšem všechno jeho zlo a hrůzy nevypluly na povrch.

Tenkrát to Tess vnímala stejně jako teď – z nějakého důvodu se rozhodli stěhovat kvůli ní.

Aby ji chránili.

Ale před čím? Provedla snad něco? Tohle všechno byly hluboko zapadlé vzpomínky – ty, které měla podle Justina zamčené v podvědomí. Vzpomínky z doby, kdy byl zadržen Jeff Pritchard.

Nepotřebuju, aby mě někdo předělával, Justine! zařvala na něj jednou, aniž by dokázala připustit, že její hněv může částečně pramenit i z toho, že její muž není zas až tak daleko od pravdy.

„V řece teče hodně vody,“ pravil otec, čímž ji vrátil zpátky do přítomnosti.

Za lesní chatou v Lolo se vinula řeka Pattee. Po ránu otec rád sedával se šálkem kávy na zadní verandě a naslouchal zurčení říčního proudu.

„Seš v pohodě, tati?“

Na hodnou chvíli se rozhostilo ticho. „Poprava. Prý něco takového ještě neviděli.“ Bylo slyšet, že se znovu napil. „Říkají to moji kolegové. Museli to do něj naprat třikrát, aby ho vůbec poslali zpátky do pekla.“

Tess si stěží vzpomínala na svého otce před Pritchardovým zatčením – nejlíc si pamatovala to, že se častěji usmíval. Máma ale říkala, že to, co spatřil v tom domě, ho navždy změnilo.

Začal víc pít a nemohl spát. Když se mu konečně podařilo zamhouřit oči, hned ho probudily děsivé noční můry. Sužovaly ho roky, časem sice slably, ale nikdy nezmizely úplně. A máma jí zrovna říkala, že minulý týden nějaké měl.

Tess nechala otce mluvit, neboť to dělával jen velmi zřídka.

„Guvernér se pozvracel a pak se do něj pustil ředitel věznice. Hádali se tam přede všemi. *Starou prskavku* už neměli znova vytahovat.“ *Další loknutí.* „A ten příšernej zápach. Jeden z mých kluků mi do telefonu řekl, že... na ten smrad v životě nezapomene.“

Ve vyprázdňené sklence zacinkal led. Tess se zvedl žaludek – tohle nedělalo dobře ani jednomu z nich. „Co kdybychom si popovídali zítra? Přivezu k vám na chatu Julii a můžeme si dát pizzu u Tonnyho.“

„To bych byl rád. A máma taky.“ Odmlčel se. „A co Justin?“

„Justin je Justin.“ Zadoufala, že se dál ptát nebude, protože na to nebyla připravená. Justin a Leland si spolu vždycky rozuměli – ostatně Justin vycházel dobře s každým. Hned se sblížili, od prvního dne se z nich stali partáci při sportu a Leland pro Justina představoval ztělesnění otce, kterého nikdy neměl. Ano, samozřejmě že její otec byl na Justina naštvaný za to, co jí provedl, ale nebyl naštvaný *dostatečně*, tedy tak, jak by se Tess zamlouvalo. Nejednou jí připomínal, že není vdaná za svou práci. Že v práci tráví příliš mnoho času a s rodinou zase málo. A že manželovy zálety jsou zčásti i její vina.

Zrovna když se mu chystala popřát dobrou noc, řekl: „Byla to ta nejlepší věc pro nás pro všechny.“

Nejdřív si myslela, že má na mysli Justinovu nevěru, ale pak jí došlo, že mluví o něčem jiném. O čemsi z minulosti. „Co myslíš?“

„Že jsme se přestěhovali.“

Víc k tomu neřekl. Nevysvětlil jí, co tím myslel, a ona se neptala. Aspoň jim toho zbude víc na zítra, až slunce bude stát vysoko a láhev bourbonu zůstane nedotčená.

„Mám tě ráda, tati.“

„Taky tě mám rád, drahoušku.“ Už chtěla zavěsit, když vtom ji znenadání oslovil jako v mládí: „Tesso?“

„No?“

Nic. Così neurčitěho zamumlal a bylo jasné, že něco skrývá. *Už mě proboha přestaň chránit!* Jediné, co z něj ale nakonec vypadlo, bylo: „Dobrou noc.“

Zavěsila.

Dopila bourbon.

A do rána oka nezamhouřila.

KAPITOLA 4

Lisa Buchanonová spala s brokovnicí vedle postele.

Doufala, že ji nebude muset použít, ale dokázala si představit, že by ji mohla potřebovat.

Ve dnech, které předcházely popravě Jeffa Pritcharda, se odmítala dívat na zprávy. Vyvolávaly v ní nebývalou úzkost.

V nevelkém městečku Twisted Tree si hodně lidí začínalo myslet, že se zbláznila, když bydlí v tom domě i po tom všem, co se v něm před sedmnácti lety událo. Mysleli by si o ní, že se opravdu pomátla, kdyby nebylo fotografie, kterou zveřejnily noviny, když před lety ten dům koupila. Mnozí ji považovali za atraktivní ženu. Přesto ve svých čtyřiceti zůstávala stále sama. Noviny o ní psaly jako o jižanské nóbl paničce.

Pokud byl ovšem Jeff Pritchard o půlnoci popraven, jak se všude proslýchalo, vůbec ji nepřekvapovalo, když oknem proletěl první kámen a přistál v obýváku. Stalo se tak minutu po půlnoci. Vzápětí následovala salva smíchu a zvuk dalších předmětů vrhaných na fasádu jejího domu.

Jejího domu.

Už ne jeho.

Zatracení parchanti.

Jakmile otevřela vchodové dveře a vypálila ránu do korun stromů, rozprchli se, jako když do vrabců střelí. Uháněli pryč na těch svých bicyklech a čtyřkolkách, někteří z těch rychlejších i po svých. Jejich řehot se za nimi táhl jako čoud z pušky až k hlavní silnici, kde konečně zcela umkl.

Zahrádka před domem byla celá zaneřáděná.

Rozbitá vejce po celé verandě. Jejich zbytky ulpěly i na zdech domu a na dveřích. Jedno okno vysklené. Dva keře svídy omotané něčím, co vypadalo jako desítky rozmotaných roliček toaletního papíru.

Chvíli počkala, aby se ujistila, že už se nevrátí, a byla ráda, že ta poprava v elektrickém křesle konečně proběhla. Byla totiž přesvědčena, že žít v domě bývalého sériového vraha bude jednodušší, když je onen sériový vrah po smrti.

Vrátila se dovnitř, zamkla za sebou a zavolala policii.

KAPITOLA 5

Sestra Mary Rose v klášteře chudých klarisek-kapucínek ve městě Bowling Green procitla na své slaměné matraci hned, jak jí na dveře cely zaklepala bdící služba, která třičtvrtěhodiny po půlnoci ostatní svolávala na ranní mši svatou.

Chudé klarisky udržovaly tradici vstávání uprostřed noci, aby se mohly jít modlit za svět, dokud je obloha temná, neboť v tu dobu se páchá nejvíc hříchů.

S tíhou na hrudi a srdcem hlasitě bušícím chvíli tiše poseděla, neboť cítila v kostech, že už se to stalo a Jeffrey Pritchard, ten kluk, kterého znala ze sirotčince Milosrdných sester, je po smrti.

Poté se bez otálení začala převlékat, noční košili s dlouhými rukávy vyměnila za hábit, otevřela dřevěné dveře a spolu s dalšími třiadvaceti klariskami se v hlubokém tichu a rozjímání bosky vydala ke kůru, kde měla probíhat bohoslužba.

Sestra Mary Rose se opět modlila za jeho duši.

Protože už mu dávno odpustila.

PŘEDTÍM

Ze záznamu rozhovoru detektiva Lelanda Pattersona s Toddem Blackstonem (veterinářem v důchodu z města Bowling Green v Kentucky):

BLACKSTONE: *A jste si jistý, že to udělal on? Že zabil všechny ty lidi, které jste zmiňoval, právě on? I ty děti?*

DETEKTIV PATTERSON: *Je to on. Jeff Pritchard. O tom není žádných pochyb.*

BLACKSTONE: *Teď mě nechápejte špatně. Klidně budu mluvit. Ale k čemu to teda potřebujete?*

DETEKTIV PATTERSON: *To proto, pane doktore, že vyšetřování – alespoň pro mě – dopadením pachatele nekončí. Nebudu mít klidné spaní, dokud nepřijdeme na to, proč se to všechno stalo.*

BLACKSTONE: *(poposedne si na židli a opře se) Protože nechce mluvit.*

DETEKTIV PATTERSON: *Přesně tak. Nechce mluvit.*

BLACKSTONE: *Takže ta přezdívká Páter Mlčoch mu sedí?*

DETEKTIV PATTERSON: *Když pomineme to, že to žádný kněz není, tak jo, prostě jen mlčí a s nikým nemluví. Ale bylo mi řečeno, že vy jste se s ním setkal, když byl ještě chlapec, je to tak? Na vaší klinice?*

BLACKSTONE: *(přikývne a párkrát rychle zamrká) Jo, na klinice, což bylo taky poprvé a naposled, to vám*

povídám. Jeffovi tehdy bylo devět. Zrovna jsem prohlížel nějaké roztomilé kotě, Ragamuffin se to plemeno jmenovalo, jestli si dobře vzpomínám. Ten den se mi vryl do paměti z mnoha důvodů, detektive. Opravdu si nedáte nic k pití?

DETEKTIV PATTERSON: *Ne děkuji, vážně nemám na nic chuť. Pokračujte.*

BLACKSTONE: *(usrkává kávu) Podíval jsem se z okna a spatřil kluka, jak za sebou vláčí takový ten dětský plechový vozík, Radio Flyer se mu říká. Takový ten klasický, červený, starý a zaprášený. A na něm pes, evidentně zraněný. Dokončil jsem prohlídku kočky a počkal na chlapce ve dveřích.*

DETEKTIV PATTERSON: *Znal jste ho?*

BLACKSTONE: *No, to ani ne. Předtím jsme se nikdy neseťkali.*

DETEKTIV PATTERSON: *Ale věděli jste, kdo to je?*

BLACKSTONE: *To jo. Sloužil jako ministrant v kostele. A taky jsem ho párkrát viděl, jak se zadními uličkami potlouká různě po městě a na tom svém vozíku tahá nákup.*

DETEKTIV PATTERSON: *Sám?*

BLACKSTONE: *Ano, proto mě zprvu ani neudivilo, že přišel sám i na mou kliniku. Ten kluk vypadal velice samostatně. Rodiče se o něj asi vůbec nestarali. (Znovu si usrkne kávu.) Na tom vozíku za sebou táhl odrostlého zlatého retrívra, kterého toho rána srazilo auto. Chudák pes byl celý zakrvácený a klepal se jako ratlík pod nějakou dekou, kterou na něj ten kluk hodil. Musel jsem ho utratit, a když jsem Jeffovi řekl, že to jinak nejde, se slzami v očích přikývl. On to věděl. A proto mi ho taky přivezl. Aby ukončil jeho utrpení.*

DETEKTIV PATTERSON: *A co na to jeho rodiče?*

BLACKSTONE: *Zeptal jsem se ho, kde jsou. Tvrdil mi, že mu řekli, že to není jejich pes. Takže to není jejich*

problém. Víte, ten kluk na toho psa rok předtím nějak natrefil, a aby si ho mohl nechat, slíbil jim, že se o něj postará. Udělal pro něj to nejlepší, co svedl.

DETEKTIV PATTERSON: *Dával jsem si to dohromady... Ten dům, kde Jeff kdysi bydlel...*

BLACKSTONE: *To bylo ještě předtím, než lehl popelem.*

DETEKTIV PATTERSON: *Ale stál necelých sedm kilometrů od místa, kde jste měl kliniku.*

BLACKSTONE: *No jo, on toho psa táhl na vozíku sedm kiláků. A jak láskyplně toho nebožáka držel, když jsem ho uspával. Vzal si to celé na starost. A pak trval na tom, že si toho mrtvého psa odveze. Nabídl jsem mu, že ho zpopelníme u mě na klinice. Vysvětloval jsem mu, že se o všechno postarám. Nic jsem za to nechtěl, ale on si vedl svou. Prý psa odveze domů a pohřbí si ho sám. Pamatuju si, úplně to vidím, jako by to bylo včera, jak kluk toho utraceného psa hladil a něco mu tiše broukal do ucha. Nějakou písničku.*

DETEKTIV PATTERSON: *Vzpomínáte si, jaká to byla písnička?*

BLACKSTONE: *Taková ta dětská ukolébavka „Dobrou noc a sladce spi“. Cože, vy ji znáte?*

DETEKTIV PATTERSON: *To samé zpíval i svým obětem, takže ano, znám ji.*

BLACKSTONE: *Hrome, tak jestli mi to všechno nezačíná připadat ještě děsivější!*

DETEKTIV PATTERSON: *Tak to se omlouvám, doktore. Ale musím se ještě zeptat – setkal jste se pak ještě někdy s Jeffem Pritchardem?*

BLACKSTONE: *Jo, to jo. Během následujících čtyř let se u mě zastavil ještě asi šestkrát. Pokaždé za sebou táhl vozík s nějakým zraněným zvířetem. A vždycky se mě ptal, jestli ho můžu zachránit. Jenže všechna ta zvířata už prakticky umírala, byli to toulaví*

čoklové, které prý našel. Toulaví psi, vyvrhelové, kteří nikoho nezajímal. Říkal jim zranění tuláci.

DETEKTIV PATTERSON: *A vy jste je vždycky utratil?*

BLACKSTONE: *Samozřejmě. Není nic horšího než trpící zvíře. To jsou jeho slova, se kterými jsem samozřejmě souhlasil.*

DETEKTIV PATTERSON: *Omlouvám se za svou neomalenost, ale nikdy vás nenapadlo zavolat jeho rodičům? Nebo ho sledovat až domů?*

BLACKSTONE: *Samozřejmě že mě to napadlo. Obojí. Jeho otec zněl do telefonu odměřeně. Tvrdil, že si hoch jen vymýšlí samé hlouposti a chová se divně. A přestože věděli o všem, co dělá, nechali ho v tom samotného. Ale to... to mi nestačilo, detektive. Takže jsem za ním šel jednoho dne tajně až domů. Zpovzdálí jsem sledoval, jak pohřbívá to zvíře, ať už to bylo cokoliv.*

DETEKTIV PATTERSON: *A?*

BLACKSTONE: *Chlapec měl za domem, tam, kde jejich pozemek hraničil s lesem, vybudovaný svůj vlastní hřbitov. A soudě podle křížků tam toho bylo víc než jen těch šest pohřbených zvířat, o kterých jsem věděl. Víte, u každé mohyly vztyčil kříž z klacíků.*

DETEKTIV PATTERSON: *Byly to obrácené kříže?*

BLACKSTONE: *Ne, tyhle vypadaly normálně.*

DETEKTIV PATTERSON: *Kolik jich bylo, doktore?*

BLACKSTONE: *Nejmíň dva tucty. (Pohlédne mi zpřímá do očí.) Měl jsem to předvídat, detektive.*

DETEKTIV PATTERSON: *Když se na to podívám zpětně, spousta lidí by měla vytušit spousta věcí. Ale bohužel nejde zvrátit běh času. Pohled do minulosti většinou není k ničemu. To jsem si časem vštípil jako mantru.*

KAPITOLA 6

Stejně jako každý všední den za poslední dva týdny, kdy Julii ráno vozila ona, se poblíž budovy prestižní výběrové školy, určené výhradně pro žáky ze zdejší rezidenční čtvrti, vinula v ranní zácpě řada aut s nárazníky přitisknutými k sobě. Kolona se pohybovala tempem ztuhlé melasy. Tess mrkla na hodinky, v duchu se modlila, aby už se to pohnulo, a vzpomněla si na den, kdy svou dceru poprvé vezla do školy místo Justina. Julie přitom pusu nezavřela a ke všemu se musela vyjádřit. *Tudy táta nejezdí. Vždycky jezdil tamtou ulicí. Tatka si stahoval okýnko. A když se zácpa zadržla, začal klaksonem vytrubovat nějaký melodie a auto do toho tančilo. Učitelům to připadá srandovní.*

Samozřejmě že jim to připadá srandovní, pomyslela si.

Julie zachumlaná do modré pláštěnky ještě žvýkala poslední kousek sladkého krekrů Pop-Tart. Pak si rozepnula bezpečnostní pás a otevřela dveře.

„Julie, ještě nejsme na parkovišti.“

Ukázala na hlouček dětí, které pochodovaly podél fronty aut. „Ale tihle jdou pěšky.“

Ale tihle jsou na chodníku, pomyslela si Tess, a to ty nejseš. A pak si povzdechla. *Vybírej si, do které bitvy půjdeš.* Jestli jí Justin tuhle cennou radu jedenkrát dal, za poslední dobu by ji určitě zopakoval nejmíň desetkrát. „No tak teda jdi,“ rezignovala. „Jdi s nima, ale nechoď ode mě daleko, zůstaň na dohled.“

Julie protočila panenky a zabouchla dveře dřív, než se s ní Tess stihla rozloučit. Růžový školní batoh jí poskakoval na ramenou, jak po chodníku běžela za ostatními dětmi a pak s nimi zahrnula za roh k hlavnímu vchodu. Jakmile zmizela z dohledu, Tess vyjela z řady aut, otočila se a zařadila se do protisměru.

Někdo zatroubil.

Tess děkovně mávla rukou.

O deset minut později vjela na parkoviště u policejní stanice a spustil se drobný déšť.

Pospíšila si do vstupní haly, kde dispečerka Marla Wolfová zrovna usrkávala kávu z polystyrénového kelímku potřísněného červenou skvrnou její rtěnky. Kývla směrem k Tessině kanceláři. „Máte návštěvu. Přijel asi před deseti minutami.“

Tess se zhluboka nadechla a otevřela dveře. Tvářila se důležitě a snažila se vyvolat zdání, že má všechno pod kontrolou.

Justin měl na sobě stejné bílé tričko s límečkem a třemi knoflíky jako tehdy, když se poprvé potkali na vysoké škole. Stejnou polokošili, kterou z něj málem servala, divže mu knoflíky neodletěly, už na třetím rande. Seděl nenuceně v křesle naproti jejímu stolu, hnědé vlasy lehce rozvrkočené, ale upravené. Brýle s kostěnými obroučkami a tvídový kabát. Modré džíný a mokasíny. Hotový archetyp vysokoškolského profesora. Mladý Indiana Jones.

Když vešla, nevstal, jen pozdravil: „Dobré ráno.“

Tess si pověsila kabát a zamířila ke stolu. „Justine, co tady děláš?“

„Neboj, jsem tu pracovně. Odteďka jsem součástí týmu vašeho oddělení. Jako policejní psycholog.“

„Myslím tím, co děláš tady. V mé kanceláři, Justine. Co ksa-kru děláš v mém kanclu?“

„Jen jsem tě přišel zkontrolovat, Tess. Včera jsi to panečku schytala ze všech stran.“

„Ze všech stran?“

„Bouřka...? A Jeff Pritchard... poprava?“

„Jak vidíš, přežila jsem.“ Tess se znovu zhluboka nadechla, pohledem sklouzla k oknu a podívala se ven.

„Nic dalšího už se nevyonořilo?“ zeptal se Justin.

„Ne, Justine... *Ježíši*. Přestaň. Dneska ne.“

„A co tvoji rodiče?“

„Jsou v pohodě. V noci jsem mluvila s tátou. Jsme rádi, že už je to za náma.“ Tess si sedla za stůl a najednou se v ní vůči Justinovi vzedmula vlna zklamání, odporu a zloby. Bylo toho tolik, až ji z toho začalo pálit na hrudi, takže se musela držet, aby na něj nezačala ječet – za to, že tam sedí, že vůbec *existuje*, že zničil jejich manželství, a proto s ní včera nebyl a neprobděl celou noc.

Dlouze se nadechla a mávla rukou. „Tak už jdi. Prosím. Popovídáme si potom.“ Zůstala sedět a tupě zírala na desku stolu, dokud neslyšela, že se dveře zavřely. Pak veškerou svou nespokojenost nasměrovala k práci. Podle Justina bylo právě její pracovní nasazení podstatou celého problému. *Měla ambice stát se slavnou vyšetřovatelkou jako její otec a kvůli tomu odsunula skutečný život na vedlejší kolej. Bývala manželkou na baterky a matkou, co se moc nestará. Místo toho, aby zahřívala jejich manželskou postel, zůstávala celé noci v kanceláři.*

Celé noci na cestách.

V dětství a raném mládí se dívala pořád dokola na *Kriminálku Las Vegas*, *Kriminálku Miami* a *To je vražda, napsala*, ale když jí bylo třináct a přestěhovala se s rodinou na západ, díky novému kámošovi z ulice se její zájmy o povražení v podobném duchu ještě prohloubily. Román *Mlčení jehňátek* se jí stal doslova biblí a film *Sedm* její nejoblíbenější podívanou. Vždy se chtěla vydat v otcových šlápějích. Často žadonila, aby ji vzal s sebou do práce. V jeho kanceláři sedávala v koutku za ním a v duchu řešila imaginární případy, zatímco on se věnoval těm skutečným. Její nasazení a zápal pro věc ještě vzrostly, právě když se přestěhovali na západ, neboť tam zpočátku nikoho neznala a neměla jiné rozptýlení. Na střední si přibrála

hodiny kriminologie a forenzních věd. Vystudovala univerzitu v Montaně a nastoupila na policejní oddělení v Missoule. Bylo to krátce poté, co odtamtud její otec odešel do důchodu. Po dvou letech byla vybrána na čtyřměsíční stáž v rámci speciálního programu pro vyšetřovatele v arizonském středisku informačních technologií ve Skalistých horách. Stala se plně kvalifikovanou policejní inspektorkou na oddělení vražd a snila o tom, že se jí jednou naskytne příležitost pracovat na podobně závažném případě, jako byl ten s Páterem Mlčochem.

Dávej si pozor na to, co si přeješ, říkával jí otec.

Deset minut procházela spis znovuotevřeného případu loupeže, při níž byl u bankovní přepážky zastřelen pokladník. Dnes odpoledne by to s Dannym měli uzavřít. Tak kde ten Danny je? Za pět minut mají poradu a on obvykle přicházel dřív, aby předtím stihli ještě něco probrat nebo spíš, jak s oblibou říkával, *aby si stihli jen tak pokecat*. Den začínal najíždět do normálních kolejí. Otec ji ale vždy upozorňoval, že v jejich oboru „normálnost“ nemá nikdy dlouhého trvání. Slunce může přestat svítit z minuty na minutu. V jednu chvíli je jeden naživu a vzápětí už ne.

A vtom nám zavolali, zlato.

Tess se znenadání udělalo nevolno, jako by snědla něco špatného, přestože od rána nepozřela ani sousto.

Vzápětí někdo zaklepal na dveře. Danny to být nemohl, protože skoro nikdy neklepal. Do dveří strčila hlavu Marla.

„Linka jedna, Tess. Prý je to naléhavé.“

Tess zvedla sluchátko a nevolnost se přetavila ve strach. „Dobrý den, u telefonu inspektorka Tess Claibornová.“

„Jejda,“ řekl hlas v telefonu.

„Prosím? Kdo volá?“

„Omlouvám se,“ pravil mužský hlas. „My...“

„Prosím?“

A pak ten hlas vyhrkl: „Já... udělal jsem špatnou věc.“

Tess stiskla sluchátko. „O čem to mluvíte? Kdo jste?“

„Oba jsou mrtví.“

Tess ztuhla. „Kdo volá?“

„Jsem Vyvrhel,“ prohlásil a neznělo to nijak hrdě, spíš se v tom dala vytušit upřímně myšlená odevzdanost či rezignace. „Je mi to líto. A nemusíte se obtěžovat se zjišťováním, odkud volám. Jsem na chatě ve státním lese Lolo. V kaňonu u řeky Pattee. Oba teď hledí do temnoty.“

„Kdo?“ vykřikla, ačkoliv už jí to došlo.

Máma... Táta...

„Je mi to líto,“ zopakoval hlas.

Linka se odmlčela.